

AFSCHRIFT

Uitgifte

	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
Datum van uitspraak 13 juli 2021	op € UR:	op € UR:	op € UR:
Rolnummer 21A301/2			

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Vrederegerecht
van het tweede kanton
Aalst

VONNIS

Aangeboden op
Niet te registreren

De vrederechter spreekt het volgende vonnis uit in de zaak van:

- **Nv R1, Inkasso kantoor**, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder nummer ..., met vennootschapszetel te ...

met als advocaat meester Ad1, die kantoor houdt te ...

eisende partij

- **X1**, met rijksregisternummer ..., die woont te ...

met als advocaat meester Ad2, die kantoor houdt te ...

- **X2**, met rijksregisternummer ..., die woont te ...

met als advocaat meester Ad2, die kantoor houdt te ...

verwerende partij

Procedure

Deze zaak werd ingeleid bij dagvaarding van 1 februari 2021.

Gezien de beschikking cfm. art.747§1 Ger.W. van 17.02.2021 waar conclusietermijnen werden vastgesteld en de rechtsdag werd bepaald op 23 juni 2021.

Op de zitting van 23 juni 2021 werd de zaak in toepassing van art. 755 Ger.W. op verzoek van partijen, schriftelijk behandeld. De overtuigingsstukken werden overgelegd, werden de debatten gesloten en werd de zaak in beraad genomen.

De wet op het taalgebruik werd nageleefd.

Feitelijkheden

Verweerders kochten in november 2017 een nieuwe wagen aan. Voor de betaling deden ze beroep op een kredietgever, C1, rechtsvoorganger van eiseres.

Hiertoe onderschreven verweerders op 18/12/2017 bij CVBA C1, een lening op afbetaling, voor een nominaal bedrag van 20.135,92 euro en terugbetaalbaar via 84 mensualiteiten van 251,62 euro (stukken 1-6 bundel eisende partij). In deze overeenkomst verbonden beide verweerders zich hoofdelijk en ondeelbaar voor alle verbintenissen die uit deze overeenkomst zou voortvloeien. Tevens ondertekenden de beide verweerders op zelfde datum en bij afzonderlijke overeenkomst, een overeenkomst van overdracht van loon en vergoedingen van allerlei aard (stuk 3 bundel eiseres).

Beide verweerders bleven vervolgens volgens eisende partij in gebreke om hun afbetalingsverplichtingen na te leven, zodat zij herhaald door de rechtsvoorganger van de eiseres in gebreke werden gesteld, en bij aanmaning dd. 07/09/2020 werden ingelicht dat bij gebreke aan volledige betaling van de achterstallen binnen de maand na deze ingebrekestelling, het contract zou

worden verbroken en alle verschuldigde maandtermijnen opeisbaar zouden worden (stukken 7-9 bundel eisende partij).

Vermits geen betaling noch reactie werd bekomen, werd de overeenkomst dienvolgens opgezegd per 16/10/2020, waardoor het totale openstaande saldo aan kapitaal (€ 13.176,89), meer de vervallen intresten bij opzeg (€ 56,58) en het schadebeding (€ 1.033,84) meer de nalatigheidsintresten, volgens eisende partij verschuldigd werd, (stuk 10 bundel eisende partij).

De verweerders werden dienvolgens opnieuw in gebreke gesteld tot betaling van de volledig opeisbare schuldvordering aan de rechtsvoorganger van de eisende partij.

Op 09/11/2020 werd de schuld door C1 overgedragen aan eiseres en heeft zij deze schuldvordering (begroot op de hoofdsom van € 12.858,47, meer het voormeld schadebeding en de nalatigheidsintresten) overgenomen waarbij deze overdracht, conform de wettelijke bepalingen terzake aan de beide verweerders werd betekend (stuk 11 bundel eiseres)

Na aanmaningen door eiseres, werd er op 25/11/2020 een betaling van 250 euro ontvangen en op 14/12/2020 werd er 260 euro ontvangen; bedragen welke werden verrekend met de verschuldigde hoofdsom (stuk 13 bundel eisende partij).

Eisende partij zag zich genoodzaakt over te gaan tot dagvaarding gezien de hoegrootheid van de openstaande schuld. Vervolgens betaalden verweerders nog een bedrag van 1.040 euro, hetzij 260 euro per maand van januari tot en met april 2021, zodat de vordering van eisende partij wordt herleid tot een bedrag van 11.308,47 euro in hoofdsom, meer 1.033,84 euro schadebeding en meer de nalatigheidsintresten.

Vorderingen

Eisende partij vordert in toepassing van het uitdrukkelijk ontbindend beding minstens de overeenkomst ontbonden te verklaren en verweerders, solidair, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot betaling van de som van 13.382,31 €, meer de nalatigheidsintrest aan 1,53% vanaf 16 oktober 2020 tot de datum van algehele en effectieve betaling en tot de kosten van de procedure begroot op de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding en het basisbedrag van 1320 €, dit bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

In conclusies, zoals neergelegd en geïndiceerd ter griffie op 3 mei 2021 heeft eisende partij haar vordering herleid tot herleid tot een bedrag van 11.308,47 euro in hoofdsom, meer 1.033,84 euro schadebeding en meer de nalatigheidsintresten zoals reeds gevorderd.

Eisende partij vraagt voorts, voor zover de Rechtbank afbetalingsfaciliteiten aan de verweerders toestaat : te zeggen voor recht dat het de verweerders is toegestaan de vordering van de eisende partij, zoals voormeld af te betalen aan € 260,00 per maand tegen de 15e van iedere maand en voor het eerst tegen de 15e van de maand volgend op het te wijzen vonnis en hierbij te zeggen voor recht dat bij gebreke aan 1 stipte afbetaling de gunst van deze afbetalingsfaciliteiten komt te vervallen en het saldo in één keer opeisbaar is gesteld.

Verwerende partij concludeert (in hun op 28 mei 2021 en 2 juni 2021 neergelegde en geïndiceerde syntheseconclusie) tot de afwijzing van deze vordering.

Zij vragen in conclusies, bij wijze van tegeneis, voor recht te zeggen dat hun verplichtingen ten aanzien van eiseres herleid zullen worden en dit hoogstens tot de prijs bij contante betaling of tot het ontleende bedrag na aftrek van de reeds betaalde sommen waarvan eiseres opgave zal willen doen in haar repliek conclusie zodat deze bedragen kunnen worden nagezien.

Zij vragen eveneens het voordeel van de termijn te mogen behouden en derhalve het aldus verschuldigde saldo te kunnen terugbetalen met 251,62 € per maand, minstens de facilititeit te bepalen op 260 euro.

Akte te nemen dat eiseres instemt met een afbetaling van 260 euro per maand;

Te zeggen voor recht dat voor zover deze betalingen verder stipt geschieden, "concluanten" (sic?) het gefinancierde voertuig niet zullen mogen terugnemen, waarbij aldus 'concluanten' verder gebruik zullen kunnen maken van het voertuig gezien ze overigens meer dan 40% van het gefinancierde voertuig betaalden.

Tenslotte vragen zij de veroordeling van eiseres tot de betaling van de kosten van de procedure, deze begroot aan de zijde van verwerende partij op hoofdeis op de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding van 1320 euro en te zeggen voor recht dat er geen aanleiding is om het vonnis uitvoerbaar te verklaren.

Bespreking en beoordeling

Verwerende partij laat in eerste orde gelden dat eiseres niet bewijst dat er een conform beding van verval van de termijnbepaling noch een uitdrukkelijk ontbindende termijnbepaling werd opgenomen in het kredietcontract; noch zou er bewezen zijn dat er een aangetekende zending werd verstuurd met de kennisgeving van dit verval; en zou er telkens afstand van opeisbaarheid zijn geweest door het sturen van nieuwe schrijvens met nieuwe termijnen waarbinnen diende betaald te worden waardoor het vertrouwen bij verweerders gewekt werd dat ze de achterstand nog konden aanzuiveren. Tevens stellen verweerders zich de vraag in hoeverre er geen sprake is van rechtsmisbruik bij de opzegging van het krediet, dan wel in hoeverre de goede trouw werd gerespecteerd, dan wel of het krediet niet in toepassing van de WER niet dient gereduceerd met behoud van het recht op afbetaling, dan wel of verweerders geen aanspraak kunnen maken op de faciliteiten tot terugbetaling voorzien in de WER.

Gezien de overeenkomst werd opgezegd, is er geen reden meer om de overeenkomst thans nog te ontbinden, zoals gevraagd door eisende partij.

- Opeisbaarheid

In de overeenkomst tussen de rechtsvoorganger van eisende partij en verwerende partij werd onder artikel 9§2 van de algemene voorwaarden, een uitdrukkelijk ontbindend beding opgenomen cfm art VII 105 WER . Dit artikel luidt:

" Het verschuldigd blijvend saldo (in kapitaal) wordt van rechtswege opeisbaar in geval de kredietnemer verzuimd zou hebben tenminste twee termijnen of een bedrag gelijk aan 20% van de totale terug te betalen som te betalen en zijn verplichtingen niet zou nakomen één maand na het ter post afgeven van een aangetekend schrijven tot ingebrekestelling...." (stuk 2 bundel eisende partij)

Op 7/9/2020 werd er aan de verweerders een aangetekende ingebrekestelling toegestuurd waarin verweerders werden ingelicht dat bij gebreke aan volledige betaling van de achterstallen binnen de maand na deze ingebrekestelling, het contract zou worden verbroken en alle verschuldigde maandtermijnen opeisbaar zouden worden (stukken 7-9 bundel eisende partij). Op dat ogenblik hadden verweerders een achterstal van minstens twee vervallen maanden en tevens is komen vast te staan dat de achterstal binnen de vooropgestelde termijn van één maand niet werd aangezuiverd, zodat het uitdrukkelijk ontbindend beding uitvoering kreeg.

Verweerders werpen op dat deze ingebrekestelling hen niet aangetekend zou zijn toegezonden, maar zij vergeten daarbij blijkbaar wel dat zij de ontvangst én de kennisname van deze ingebrekestelling uitdrukkelijk hebben erkend, zodat dit verweer niet kan weerhouden worden. In de conclusie van de verweerders van 24/2/2021 op bladzijde 3 erkenden verweerders :

“ Op 7 september 2020 (eveneens genummerd als stuk 8 tegenpartij) wordt een nieuwe schrijven gericht door B1.....Opnieuw blijkt dat het krediet nog niet opeisbaar is gesteld en andermaal een termijn van 1 maand wordt gelaten om tot aanzuivering over te gaan. Concluanten doen verder hun best....., maar kunnen uit de voorgaande reeks brieven wel afleiden dat begrip getoond wordt....”

De stelling van verweerders als zouden de voorwaarden en dus ook het algemeen ontbindend beding in een te klein lettertype zijn weergegeven, kan hen geen soelaas bieden, nu vooreerst deze voorwaarden wel leesbaar zijn zonder enig hulpmiddel en nu verweerders door hun handtekening te plaatsen erkennen dat zij wel degelijk kennis namen van de betrokken voorwaarden, welke ze goedkeurden (stuk 1 en 2 bundel eisende partij).

Ook de stelling van verweerders als zou er afstand zijn in hoofde van de eisende partij, nu verweerders vóór de aanmaning van 7/9/2020 ook werden aangemaand waarna de ontbinding van de overeenkomst niet werd vastgesteld, kan verweerders geen soelaas bieden. Een afstand van recht wordt, zoals eisende partij terecht opwerpt, immers niet vermoed en dient bewezen te worden. Het mag duidelijk zijn dat er in casu geen sprake is van enige afstand. Bovendien blijkt nergens uit dat de verweerders de achterstal binnen de termijn van één maand aanzuiverden.

Gelet op een en ander is de vrederechter in deze van oordeel dat de overeenkomst rechtsgeldig werd opgezegd op 16/10/2020. (stuk 10 bundel eisende partij).

- Rechtsmisbruik - Goede trouw

Verweerders stellen dat eiseres niet ter goeder trouw handelt nu zij het krediet opeist, zij verwijzen naar hun moeilijke financiële situatie door gezondheidsproblemen, werkverlies en wijzen er op dat eiseres door al te lichtzinnig het krediet heeft toegestaan, zonder verweerders toe te laten, de achterstal in te lopen en verder terug stipt af te betalen, terwijl daarentegen werd geëist de wagen te komen ophalen met oog op verkoop hetgeen zou resulteren in een verkoop met verlies en restschuld zonder auto (en aldus zelfs met verlies van verdienvermogen). Dit is volgens verweerders duidelijk een gedraging strijdig met de goede trouw.

Verweerders zijn voorts van mening dat eiseres misbruik maakt van haar recht op het opeisen van het krediet wanneer zij onverbiddelijk staat op de nakoming van de overeenkomst en dus iedere aanpassing of heronderhandeling weigert, terwijl de nakoming van zijn verbintenissen door de schuldenaar door een situatie van imprevisie aanzienlijk zwaarder is geworden. (S. STIJNS, Verbintenissenrecht, Boek I, Brugge, die Keure, 2005, 156, nr. 220; S. STIJNS en S. JANSEN, De basisbeginselen van het contractenrecht: kroniek van de recentste evolutie, TBBR, 2013 (2) 29-30, nrs. 61 tem 63; S. VAN LOOCK, De imprevisie in België).

Dat eisende partij door een krediet op te eisen, omdat de betalingsverbintenissen door de verweerders niet werd nageleefd, zich schuldig zou maken aan rechtsmisbruik, kan niet ernstig genoemd worden: men kan zijn eigen tekortkomingen niet onder de tafel schuiven om de reactie van de schuldeiser - die wettelijk voorgeschreven is - te bestempelen als rechtsmisbruik, noch als inbreuk op de regels van de goede trouw. Rechtsmisbruik bestaat immers in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en oplettend persoon te buiten gaat. Dit is in zonderheid het geval wanneer de veroorzaakte schade - in casu een niet correcte naleving van termijnen van afbetalingen- niet in verhouding staat tot het voordeel dat de houder van dat recht beoogt of heeft verkregen. In de gegeven omstandigheden, waarbij verweerders meermaals in gebreke werden gesteld en waarbij zij telkens opnieuw hun betalingsverbintenissen niet nakwamen, kan er geen sprake zijn van misbruik van recht in hoofde van de eisende partij, die de verwerende partij meermaals kansen heeft geboden en uiteindelijk de overeenkomst, volgens de wettelijke voorschriften, heeft opgezegd.

- Aansprakelijkheid van de kredietgever

Voorts zijn verweerders van oordeel dat de kredietgever zelf aansprakelijkheid draagt, nu de financiële situatie van verweerders niet grondig werd onderzocht. Zij verwijzen daartoe naar volgende wetsartikelen:

Art. VII.74. WER stelt: "De kredietgevers en, in voorkomend geval, de kredietbemiddelaars verstrekken de consument een passende toelichting om hem in staat te stellen te beoordelen of de voorgestelde kredietovereenkomst aan zijn behoeften en financiële situatie beantwoordt, zo nodig door de ingevolge artikel VII.70, § 1 te verstrekken precontractuele informatie, de voornaamste kenmerken van de voorgestelde producten en de specifieke gevolgen hiervan voor de consument toe te lichten, met inbegrip van de gevolgen indien de consument niet betaalt."

Art. VII.75. WER stelt: De kredietgever en de kredietbemiddelaar zijn gehouden om voor de kredietovereenkomsten die zij gewoonlijk aanbieden of waarvoor zij gewoonlijk bemiddelen, het krediet te zoeken dat qua soort en bedrag het best is aangepast, rekening houdend met de financiële toestand van de consument op het ogenblik van het sluiten van de kredietovereenkomst en met het doel van het krediet.

Art. VII.77 WER stelt: § 1. Vooraleer de kredietovereenkomst te sluiten gaat de kredietgever over tot de grondige beoordeling van de kredietwaardigheid van de consument en gaat na of hij in staat zal zijn om zijn betalingsverplichtingen na te komen. Hij gaat eveneens over tot de grondige beoordeling van de kredietwaardigheid van de persoonlijke zekerheidsstellers. Hiertoe is de kredietgever bovendien gehouden tot het raadplegen van de Centrale, behoudens in het geval van een overschrijding.

Volgens verweerders werd het krediet toegestaan waar er 2 vooraf bestaande kredieten waren, en een te klein resterend inkomen, zonder voorafgaande invulling van de informatieplicht en met miskenning van de voorlichtingsplicht. Nu eiseres volgens verweerders niet bewijst dat zij haar plichten naleefde, wordt verwezen naar art. Art. VII.201. WER, dat bepaalt:

"...Onverminderd de andere gemeenrechtelijke sancties, kan de rechter de consument ontslaan van het geheel of van een gedeelte van de nalatigheidsintresten en zijn verplichtingen verminderen tot de prijs bij contante betaling van het goed of de dienst of tot het ontleende bedrag wanneer:

1° de kredietgever de verplichtingen bedoeld in de artikelen VII. 69, VII. 70, VII. 72, VII. 74, VII. 75 et VII. 77 niet heeft nageleefd;

2° de kredietbemiddelaar de verplichtingen in de artikelen VII. 69, § 1, eerste lid, VII. 70, VII. 71, VII. 74, VII. 75 [2 VII.112 en VII.113, § 1°]2 niet heeft nageleefd; 3° de vormvereisten als bepaald in artikel VII. 76 betreffende het sluiten van de kredietovereenkomst niet in acht werden genomen. "

Ook hier is de vrederechter van oordeel dat de verweerders er niet in slagen enige tekortkoming in hoofde van eisende partij inzake diens informatieplicht cfm , art. VII74-75-77 WER, te bewijzen.

De verplichting van de kredietgever tot het inwinnen van informatie bij de kredietnemer en tot het verstrekken van informatie aan de kredietnemer zijn inspannings-verbintenissen ; hetzelfde geldt voor de beoordeling van de terugbetalingsmogelijkheden van de kredietnemer. De kredietnemer draagt de bewijslast van het in gebreke blijven van de kredietgever : hij dient aan te tonen dat de

kredietgever zich bij het uitvoeren van deze verplichtingen niet als een redelijk en zorgvuldig kredietgever geplaatst in dezelfde omstandigheden heeft gedragen ; eiseres dient echter mee te werken aan de bewijsvoering, bijvoorbeeld door het voorleggen van een vragenlijst of inkomensgegevens van de kredietnemer (STEENNOT R, *Consumentenbescherming. T.P.R.* 2004-4 blz 1912 nr 269 en *T.P.R.* 2009-1 blz 418 nr 243 en 423 nr 248 en 426 nr 254).

Elke partij dient het bewijs te leveren van de feiten die zij aanvoert (art. 870 Ger.W). Verweerders beweren wel, doch zij bewijzen niets.

Eisende partij van haar zijde toont aan dat zij aan verweerders wel degelijk inkomensgegevens hebben opgevraagd en zij verwijst daartoe naar de door haar overgelegde stukken, waaruit blijkt dat de verweerders verzocht werden de door hen aangeduide informatie voor de kredietaanvraag te staven.

Blijkbaar heeft eerste verweerder aangeduid over een maandelijks netto-inkomen te beschikken als arbeider in vast dienstverband (sinds 2010) van + € 1.750 - € 1.800 en bracht hij zijn loonfiches voor (stukken 6 en 14 bundel eisende partij). De tweede verweerder duidde aan dat zij als bediende in vast dienstverband was tewerkgesteld sinds 2010 bij het ... en dat zij over een maandelijks netto inkomen beschikte van + € 1.500, waarvan tevens de stavende stukken werden voorgelegd (stukken 6 en 15 bundel eisende partij). Beide kredietnemers verklaarden voorts eigenaar te zijn van een onroerend goed, waarvoor een woonkrediet was afgesloten bij de rechtsvoorganger van de eiseres, samen met een lening op afbetaling mbt. dit onroerend goed, waarbij de mensualiteiten samen + € 1.000,00 betroffen. Hetgeen bevestigd werd in de conclusie voor de verweerders dd. 24/2/2021. Blijkbaar werden de mensualiteiten hiervoor correct nageleefd. Bijkomend hadden de verweerders een autolening lopen waarvan nog een beperkt saldo diende te worden terugbetaald ; saldo dat ook effectief werd terugbetaald door de verweerders nav. de aanschaf van het nieuw voertuig ... waartoe de kredietovereenkomst in casu werd onderschreven (stukken 6-16 bundel eisende partij).

Betreffende de voormelde leningen bestond geen achterstand in de afbetalingen.

De eisende partij kan dan ook worden bijgetreden waar zij stelt dat uit de door de verweerders aangeduide en gestaafde gegevens is komen vast te staan dat zij, na terugbetaling van de woonkredieten, over een maandelijks netto-inkomen beschikten van ca. € 2.250,00, zodat de rechtsvoorganger van de eiseres er rechtmatig mocht van uitgaan dat de terugbetalingscapaciteit a rato € 251,62 per maand geen probleem kon opleveren (temeer bijkomend de 'oude' financiering mbt. het vorig voertuig, integraal werd afgelost).

Eisende partij legt voorts een bewijs voor van de raadpleging van de centrale gegevensbank van de Nationale Bank, waaruit bleek dat verweerders niet gekend waren als wanbetalers (stuk 1 bundel eisende partij).

Gelet op een en ander is de vrederechter van oordeel dat in hoofde van eisende partij dan wel haar rechtsvoorganger, geen inbreuk op de bepalingen van art. VII74-75-77 WER als bewezen kan weerhouden worden.

Er is derhalve geen sprake van het miskennen van de verbintenissen die rustten op de kredietgever in de fase voorafgaand aan het sluiten van de kredietovereenkomst met de verweerders.

- verplichte vermeldingen

Verweerders verwijzen naar Art. VII. 78 WER en stellen dat de tekst die aan verweerders werd voorgelegd zo minuscuul klein is waardoor inhoudelijke intellectuele kennisname voor de normaal gemiddelde consument niet mogelijk is. Als sanctie hierop verwijzen ze naar art. Art. VII.195 WER.

Terzake kan verwezen worden naar datgene wat hierboven reeds werd gestatueerd onder "oepsbaarheid"; de tekst is dan wel klein, doch wel leesbaar zonder hulpmiddelen voor ieder normaal goed ziend persoon (de vrederechter had de leesbril wel nodig (zoals altijd) doch dit wil niet zeggen dat deze tekst onleesbaar klein gedrukt was) én beide verweerders ondertekenden de tekst voor kennisname en goedkeuring, zodat dit verweer evenmin kan weerhouden worden.

- Intresten

Op het verschuldigde saldo van het kapitaal zijn de verwijl- en gerechtelijke intresten aan de conventionele intrestvoet verschuldigd. Deze intrestvoet ook toepassen op de verwijl- en gerechtelijke intresten aangaande de conventionele forfaitaire schadevergoeding (schadebeding) is overdreven ; de rechtbank herleidt ambtshalve deze intrestvoet tot de wettelijke intrestvoet

- Betalingsfaciliteiten

Verweerders vragen ondergeschikt betalingsfaciliteiten en stellen dat ze ongelukkig en ter goeder trouw zijn.

Eisende partij laat gelden dat - gelet op de afbetalingen die verweerders hebben blijven uitvoeren hangende deze procedure - hen dit voordeel van afbetalingen a rato van 260 euro per maand, kan worden toegestaan.

Gezien het akkoord hieromtrent, kunnen de gevraagde termijnen worden toegestaan, zoals hierna bepaald.

- Uitvoerbaarheid

Eisende partij vraagt het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad en verwerende partij is van mening dat er geen uitvoerbaarheid dient uitgesproken te worden;

De uitvoerbaarheid bij voorraad dient te worden toegestaan om te vermijden dat verweerders verdragingsmaneuvers aanwenden om betaling te vermijden of uit te stellen, hetgeen de financiële belangen van eisende partij enkel maar kan schaden, dit alles rekening houdend met de betalingsfaciliteiten die thans aan verweerders worden toegekend én zij het voertuig waarvoor het krediet werd aangegaan, nog steeds onder zich hebben. Er zijn dan ook geen redenen om af te wijken van de uitvoerbaarheid bij voorraad.

BESLISSING

De vrederechter, rechtdoend op tegenspraak,

Verklaart de vorderingen van eisende partij ontvankelijk en als volgt gegrond,

Wijst de tegenvordering af als ongegrond behoudens wat betreft de gevraagde betalingsfaciliteiten

Veroordeelt verweerders hoofdelijk tot betaling aan eiseres van een bedrag van

- **Elfduizend driehonderden acht euro zevenenveertig eurocent (11.308,47 Euro)** in hoofdsom,
meer
- **Duizend drieëndertig euro vierentachtig eurocent (1.033,84 Euro)** schadebeding

meer de nalatigheidsintrest aan 1,53% vanaf 16 oktober 2020 tot de datum van algehele en effectieve betaling op een bedrag van 11.308,47 euro

meer de nalatigheidsintrest aan de wettelijke intrestvoet op een bedrag van 1.033,84 euro vanaf 16 oktober 2020 tot de datum van algehele en effectieve betaling;

Staat verwerende partij toe de bedragen die zij ingevolge dit vonnis dient te betalen aan eisende partij af te betalen in opeenvolgende maandelijkse schijven van 260 € ingaand vanaf juli 2021 tegen de 15de dag van elke maand ; zegt voor recht dat, indien niet stipt wordt afbetaald, het verschuldigd saldo integraal en onmiddellijk door eisende partij opeisbaar is.

Veroordeelt verweerders hoofdelijk tot de gedingkosten, deze aan de zijde van eisende partij te begroten op:

- 269,79 euro dagvaarding
- 1320 euro rechtsplegingsvergoeding
- 20€ bijdrage begrotingsfonds

Veroordeelt verwerende partij hoofdelijk tot betaling van de rolrechten (50 euro). Deze rolrechten zijn te betalen aan de Belgische Staat. Fod Fin.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle rechtsmiddelen en zonder borgstelling.

De vrederechter heeft getekend met de griffier

Dit vonnis is op tegenspraak uitgesproken in buitengewone openbare zitting van dinsdag dertien juli tweeduizend eenentwintig van het vrederecht van het tweede kanton Aalst, door Greta Schockaert, vrederechter, bijgestaan door ..., griffier.